

SUPPLEMENT AL BUTONI,

Ó LA TORRE DE BABILONIA.

¡Señor, quina confusió!
 Yo ya despedit me habia,
 Pero crec que em penaria
 No seguir la relació:
 En ma curta compresió
 Entenc, si es que no me engañe,
 Que mentres que tot se apañe,
 No sé si asò es Babilonia,
 España, Rusia ó Saxonia,
 Y de sentiment me arañe.

Encara que ya diguí
 Algo el Dumenche pasat,
 Con todo, no ma explicat
 Segons y conforme allí;
 És dir, que no me extenguí
 Com be se mereix l'asunt;
 Trataré pues de aquell punt
 En este nou suplement,
 Es riurá un rato la chent,
 Y algú plorará, tot chunt.

Hasta veix, pues, fer la mona
 Als señors dels fematers,
 Pues alguns per los carrers
 Van fent clòts en sa lligona:
 ¿Quí á yosté llisència dona
 (Preguntí á hu) caballero,
 Es usted sepulturero?
 Y en molt gran satisfacció,
Viva la Constitució
 Em respongué el majadero.

Callí, y abant vaix pasar
 Ans que ell em pasára á mí;
 De allí á un ratet encontrí
 O de nasos vaix pegar
 En hu que per:::mes val callar
 Se habia de así allargat;
 Diguí entre mí tot pasmar:
 ¡Señor, asò quí ho creurá!
 Be que á este ya el buscará
 El que estiga escalibatar.

Al pasar per una escòla,
 Els chics estaben eixint,
 Y ni hauria pròp de vint
 En un gran rògle ú estòla;
 Al escriureu ya em tremòla
 La ploma, y la ma em pantaixa,
 Pues tenia hu una nabaixa
 Ubèrta de micha vara:
 „Que te cortaré la cara”
 Li dia á un atre en veu baixa.

A la pòrta de una tenda
 Parats vaix veure de nit
 Be pasarien de huit
 Sostenint una contienda:
 Explíqueme el que lo entienda
 Qué viene á ser chingarar,
 Si es dormir, beure ó menchar,
 Perque lahu de ells ho dia,
 Y un atre que el detenia
 Fea: ya el pòts foradar.

Pasa un hòme respectable
Que els volia despartir;
Però perque volgué dir:
Porqueria mes notable,
Vecha vosté quin diable,
Si es hòra de reunió;
Hu de ells li planta un tiró,
Y li diu fent el chentil:
Diga vosté, so servil,
Viva la Constitució.

Pasmat pues em vaix quedar
Al ohuir estos guilopos,
Corromputs, machos ó topos,
Que vòlen acomodar
Este gran preliminar
De nòstra heròyca Nació,
Cada hu per la pasió
Bòna ú mala que el domina,
Confundint pues la doctrina
Que encèrra este gran cató.

No callaré; diré mes,
Perque vulc que la chent sapia
Que de els de la mala prosapia
No en tenim culpa els demés,
Perque el que indiferent es
Creu que este llibre sagrat
Nos dona á tots llibertat,
Creu que está perduda España,
Sent així que ara es quant guaña
El rendòm de heroicitat.

Donem llòc á que els servils
Ignorants y indiferents
Vachen parlant entre dents,
Sentant màximes molt vils,
Y fasen creure als cerrils
Que ella tot ho permetix,
Quant al revés, constreñix
Tot lo corromput y mal;
Que el que es complet lliberal
Nunca de lo bò sen ix.

El partit de la ambició,
O de amor pròpi digam,
Y de aquells que tenen fam
De fer algun papeló,
Que treballen conec yo,
Creent que es gran sacrifici
El haber segut patrici,
Com si obligació no fora
El servir á esta señora
Sinse ambició ni atre vici.

No dic que els que han treballat
Y san vist tan perseguits
Siguen algo preferits,
De asò nunca me he apartat;
Que siga recompensat
Tot este individuo ó chent,
Es molt chust segons yo sent;
Però no parle en aquells
Que ara dihuen que eren ells
Lliberals de pensament.

Hasta que estiguen les Corts
Caminem en pèus de plom,
Mirem cada hu qui som,
Que ya pasá el temps dels borts;
Tallemllos el vòl als torts,
No caygam en lo filat,
Hachá pues tranquilitat;
Yo so un pòbre, y no en sé mes,
Però crec y tinc entés
Que asò es lo mes acertat.

Me explique en este llenguache
Perque exòrte al Valenciá,
Que el estime com chermá,
Y solem dir de corache:
Sentiria que algun bache
Pegárem per lo camí
Que fem al dia de hui
Al temple aquell de la glòria,
Ahon pera etèrna memòria
La España vorem allí.

Tino en la nòva elecció,
Fòra de parcialitats,
Mireu que dels Diputats
Está pendent la Nació:
Quant arribe la ocasió
Del dia de la votada,
A esta obligació sagrada
No feu falta, os encarregue,
Pera éviar mos la pegue
Alguna paniaguada.

Portem per dabant la idea,
De que el que anem á elechir
Pugam en ell reunir
Llums, provitat y firmea;
Ningú pues tinga perea,
Informarse, y acudiu:
En gòix vorem este estiu
Els fruits que ara sembrarem,
Que á son temps ya els cullirem,
Segons cèrt adache diu.

Estos dies publicá
Un tal Eme, Efe y Erre
(Sin que mi cálculo yerre)
Un paper que es tituló:
„Memòries que un ciudadá
„Presenta á totes les chents,
„Perque les tinguen presents
„Al temps de anar á votar:”
No les deixeu de estudiar,
Que son al cas excelents.

Tant en l'estiu com l'ibèrn
No li trunquem les funcions,
No li anem en pretensions,
Deixem obrar al Gobèrn,
Perque si no es un infèrn
Y no sab á qui acudir;
Si tots vòlen dirichir
Pareix asò chòc ú chanza,
¿Si ham fet pues dell confiança
Qué el anem á interrumpir?

Si he de predicar de baes,
Y el cap mel tinc de calfar,
Y vosatros hau de estar
Dient y fent mil machats,
No emplearé les despraes,
Ni les nits en lo cresòl,
Yo crec que tot lo mon vòl
Que digam lo que pensem,
Pero si lo bò nou fem
Rasquemse la pancha al sol.

Abstingamse, caballers,
Y així tota Nació estraña
Tindrà per modèlo á España
Si no serem uns no res,
Cada hu als seus que fers,
Tenim lo que ham desichat,
Disfrutem de llibertad,
No se encontrem al postic
Als que sens dir asi estic.
Ohuien per lo forat.

Yo crec que alguns han cregut
Que en tindre Constitució
Els duros á borbolló
Caurien molt á menut,
Pero han de tindre sabut
Que cada hu en son rebañ
Tindrà mes faena enguañ,
Se li pagarà millor;
Es dir, com el llaurador,
Que cull lo que sembra en lañ.

Ara de pronte tampoc
Creguen que ya tocarán,
Esta ventacha tan gran,
Caballers, à poc, à poc,
No fem de les tripes choc,
Tindre una poca paciència
Pasem la conbaleixencia
De aquella gran malaltia
Que ya vorem vindre el dia
De cumplirse esta sentència.

Bells nò sigau rutinaris,
Chovens depregau à viure,
Estudians sapiau escriure,
Que no ompligam els diaris
De renglons estrafolaris,
Mireu que tot si imprimix,
Y llo que una volta ix
Fora de España se embá,
Que no mos diguen allá,
Que som escritors de pix.

Yo en alló que posaré
Procuraré en atinarme
Vosatros en perdonarme
Y molt content estaré
La ploma la deixaré

Descansant en ló tintar
Aparellat el paper,
Dispost pera divertirós,
Pero sols bulle advertiros
No em mireu per lo carrer.

Al Gobierno sumision.
Con una ciega obediencia,
Reyne en todos la indulgencia,
La fraternidad y union
Viva la Constitucion.
Aunque reniegue el Demonio,
Dejar à Pedro y Antonio,
tiempo para arrepentirse
Esto encarga al despedirse
Por hoy vuestro fiel Bolonio.

V. C.

DEL MISMO

EL CARÁCTER DEL EGOISMO.

SONETO.

Sacrifica à su propia conveniencia
El bien estar de todo semejante,
No se incomodará ni un solo instante
Por salvar de su hermano la existencia;
Su Dios, su religion y su conciencia,
Suelen ser el metálico sonante
Abriga un corazon de diamante:
Su language carece de elocuencia
Pero posehe bien la hipocresía,
Por lo comun no quiere ser artista,
Su reverencia, quiere, ò señoría;
Pues de estos tratamientos poco dista
La poltrona y soéz glotonería:
Y este es en mi concepto el egoista.

VALENCIA: IMPRENTA Y LIBRERIA DE MANUEL LOPEZ,
calle de Bordadores, núm. 11.